ANDRIS CAUNE

ATMIŅAS PAR MANU TĒVU GLEZNOTĀJU VOLDEMĀRU CAUNI UN VIŅA SADARBĪBU AR PAULA STRADIŅA MEDICĪNAS VĒSTURES MUZEJU

Turpat piecdesmit gadu gleznotāja Voldemāra Caunes (1901-1975) vārds Latvijā atklātībā nav ticis pieminēts, tas nav parādījies iespiests nevienā pēckara mākslas zinātnieka publikācijā. Arī viņa ilgā sadarbība ar prof. Paulu Stradiņu Medicīnas vēstures muzeja tapšanas sākumposmā nekur nav atspoguļota. Lai saprastu, kāpēc tas tā ir bijis, īsi pastāstišu tēva dzīves gaitas līdz brīdim, kad krustojās viņa un profesora Paula Stradiņa ceļi.

Voldemārs Caune dzimis 1901.gada 7.maijā Rīgā kā pirmais no ģimenes trim dēliem. Viņa vecāki – Dāvids un Ženija Caunes tikai nesen, gadsimtu mijā, bija pārcēlušies uz dzīvi pilsētā, nākot no Kurzemes Leišmales – Ezeres pagasta. Jau pēc pāris gadiem Caunes ģimene jaunu mājvietu atrada Dubultos, Rīgas Jūrmalā. Pirmie skolas gadi Voldemāram pāiet Dubultos, mācoties vācu pamatskolā, tad L.Bērziņa un F.Šmithena zēnu ģimnāzijā, vēlāk Rīgas Latviešu izglītības biedrības vidusskolā. Īsu laiku viņš apmeklējis arī Blūma Mākslas skolu. 1922.gadā V.Caune iestājās Latvijas Mākslas akadēmijā. Mana tēva žanrista dāvanas un izcilās spējas zīmēšanā ātri pamanīja profesors Jānis Roberts Tillbergs un agrāk nekā citus viņa līdzbiedrus uzaicināja savā meistardarbnīcā. Ar laiku V.Caune kļuva par vienu no profesora mīļākajiem audzēkņiem. Cieša draudzība starp skolotāju un skolnieku saglabājās visu mūžu līdz pat prof.Tillberga nāvei 1972.gadā.

Jau studentu darbu skatēs tēva gleznas izpelnījās kritikas ievēribu. Īpaši tika pamanīta liela formāta glezna «1919.gads», kuru vēlāk lūdza deponēt jaunais Kara muzejs. 1919.gadā V.Caune pabeidz prof. Tillberga vadītā figurālās glezniecības meistardarbnīcu ar diplomdarbu «Zvejnieki». Šo gleznu nopērk valsts prezidents Gustavs Zemgals pils reprezentācijas telpu izdaiļošanai. Pēc akadēmijas beigšanas V.Caune iziet obligāto karadienestu instruktoru rotā. Tad seši gadi aizrautīgi veltīti vienīgi gleznošanai un ātri vien populāras kļūst daudzas viņa lielformāta žanra gleznas par latviešu strēlnieku cīņām, kā arī tautas darba un dzīves ainas. To krāsainas reprodukcijas bieži publicētas žurnālā «Atpūta». Šajos gados zīmēti arī plakāti un etiķetes, ilustrēti preses izdevumi. Plašākais ilustrāciju cikls ir K.leviņa romānam «Pie teiksmotā ezera», kuru turpinājumos publicē žurnālā «Atpūta».

Prof. J.R.Tillbergs glezno studiju Mangaļsalā 1942.gadā
(V.Caunes foto, pirmpublicējums)

1933.gadā V.Caune nodibina ģimeni ar skolotāju Annu Vitolu. Viņiem ir trīs bērni – Ilze, Andris, Māra. Lai apgādātu pieaugušo ģimeni, no 1936.gada V.Caune sāk strādāt arī par zīmēšanas skolotāju, bet 1942.gadā pieņem prof. Tillberga uzaicinājumu kļūt par asistentu viņa mākslas studijā. Kā liecina tā laika fotogrāfijas, vasarā abi mākslinieki daudzreiz devušies kopīgi gleznot studijas uz modernās civilizācijas aizmirsto, kluso Mangaļsalu Daugavgrīva. Tai pašā gadā prof. Tillbergs gleznojis sava skolnieka un drauga V.Caunes liela formāta portretu. Glezna par spīti visām kara jukām un mūsu ģimenes bēgļu gaitām laimīgi saglabājusies līdz mūsu dienām.

1943.gadā tika veidots latviešu leģions. Tēvu kā bijušo Latvijas armijas virsniekvietnieku pakļāva jau pirmajai mobilizācijai. No 1943. līdz 1945. gadam viņam bija jāiziet grūtais karavīra ceļš Volhovā, tad atkāpšanās kaujās caur Vidzemi līdz Kurzemes cietoksnim. Par kaujas nopelniem viņš paaugstināts par leitnantu. Kara beigās V.Cauni kā slimnieku no Kurzemes evakuēja uz Vāciju. Pēc Vācijas kapitulācijas, izvairījies no gūsta, viņš nonāca krievu zonā un bija spiests atgriezties Latvijā. Redzot savu bijušo kaujas biedru drūmos likteņus, tēvs vairākus gadus dzīvoja nelegāli.

Mūsu mātei smagi saslimstot ar cukurslimību, mēs palikām bez iztikas līdzekļiem. Uzzinot par savas ģimenes grūto stāvokli un cerot uz izsludināto amnestiju, tēvs pieteicās padomju varas orgāniem. Izsūtījums

laimīgi pagāja secen, bet visu atlikušo mūžu viņam tika liegts darbs savā profesijā. Mākslinieku savienības durvis palika slēgtas, izstādēs darbus nepieņēma un no jebkura valsts darba, kas bija saistīts ar mākslinieka vai noformētāja nosaukumu, ja arī tēvam tajā izdevās iekārtoties, viņu bez redzama iemesla drīz vien atbrīvoja. Tēvs smagi pārdzīvoja arī to, ka daudzi bijušie jaunības draugi un studiju biedri, kas pēckara mākslas dzīvē ieņēma kaut cik redzamāku vietu, no viņa kā bijušā leģionāra novērsās un izvairījās. Tie bija Staļina laiki un daudzi baidījās par sevi un savu stāvokli, bet noraidošā attieksme tēvā radīja rūgtumu un noveda pašizolācijā. Ar laiku viņš norobežojās no mākslinieku sabiedrības un uzcēla ap sevi it kā valni. Viņš gleznoja tikai sev un daudzas iecerētas daudzfigūru žanra gleznas izsapņoja nelielās studijās vai sev zīmētās skicēs.

Tai pašā laikā, palicis vienīgais apgādnieks, tēvs pelnīja maizi četriem savas ģimenes locekļiem un abiem nevarīgajiem sirmgalvjiem vecākiem, smagi strādājot par vienkāršu krāsotāju. Šo profesiju tēvs bija apguvis jaunībā, studiju gados vasarās kopā ar draugiem pelnot skolas naudu ar provinces baznīcu krāsošanu. Pateicoties tēva pašizlīdzīgajam darbam, mēs – visi trīs viņa bērni – esam ieguvuši augstāko izglītību.

Šajos radošam darbam grūtajos pēckara gados V.Caune satikās ar prof. Paulu Stradiņu un tika iesaistīts jaunā Medicīnas vēstures muzeja ievērojamo medicīnu portretu galerijas veidošanā. Kad un kā tieši tēvs iepazinies ar prof. Paulu Stradiņu, nezinu. Domāju, ka viņu kā savu skolnieku P.Stradiņam būs ieteicis prof. Tillbergs, kurš bija ne vien Stradiņu ģimenes draugs, bet vienlaikus arī viņa muzeja mākslinieciskais konsultants. Varbūt tas bija noticis jau pirms tēva legalizēšanās? Atceros, ka pēc viņa atgriešanās mājās, sākās padomju varas radītais burvju loks – Rīgā nevar pierakstīties, jo nav darba, bet darbā nepieņem, ja nav Rīgas pieraksta. Uzzinot tēva grūtības, prof. Stradiņš viņu bez pieraksta tūlīt iekārtoja slimnīcā par sanitāru. Tikai apmēram pēc gada tēvs atrada labāk atalgotu darbu. Jau strādājot par sanitāru, viņš brīvajās dienās gleznoja muzejam pasūtītos darbus. Dzīvojām Nāras ielā divās istabās, no kurām viena reizē bija arī mākslinieka darbnīca. Toreiz biju vēl pamatskolas skolnieks un ar tēvu dzīvojām vienā istabā. Viss gleznošanas process norisa manu acu priekšā. Telefona mums nebija, bet Nāras iela atradās Pārdaugavā tikai desmit minūšu gājiena attālumā no P.Stradiņa mājas Ventspils ielā, tāpēc nereti mūs apciemoja pats profesors ar gleznu pasūtījumiem. Reizēm tēvs mani ņēma līdz savos gājienos uz Medicīnas vēstures muzeju par palīgu gatavo darbu aiznešanā. Muzejs toreiz atradās tagadējās Stradiņa slimnīcas pagalmā kara laikā vāciešu celtajā koka barakā. Šajos gājienos arī es labi iepazīnu topošo muzeju ar daudzajiem interesantajiem eksponātiem. Kas tik tur nebija! Rīgas bēdes zobens, īsta Ēģiptes mūmija, maketi, muļāžas, diorāmas un vēl daudz kas cits un neredzēts. Vēsture mani bija saistījusi jau pirms skolas gadiem, bet tiešā saskare ar daudzajiem divainajiem senatnes lieciniekiem interesi vēl vairāk nostiprināja. Topošajā muzejā visu varēja labi apskatīt un pat ar rokām aptaustīt. Protams, man zēna gados tas bija

sevišķs notikums. Domāju, ka tas zināmā mērā arī ietekmēja manu vēlāko vēsturnieka profesijas izvēli.

Atceros muzeja zāles, kurās pie daudzām sienām karājās vēl tukši gleznu rāmji. Sākumā tikai dažos no tiem bija ievietotas gleznas, bet katram tukšajam ietvaram piespraustā zīmīte liecināja, ka tam paredzēts savs ievērojama mediķa portrets. Ar gadiem, realizējoties prof. Stradiņa sākotnējai iecerei, tukšo rāmju skaits kļuva arvien mazāks, bet es nezinu, vai kādreiz tika piepildīti pilnīgi visi.

Pēc tēva nāves manās rokās nonāca neliela burtnīciņa melnos vākos, kurā pa gadiem pierakstīti viņa gleznoto darbu nosaukumi, izmēri un par tiem saņemtā samaksa. Šajā grāmatvedībā reģistrētas arī visas viņa gleznas, kuras pasūtītas Medicīnas vēstures muzejam. Tādu ir ap trim simtiem. Ražīgs ir bijis sadarbības sākuma periods 1949.–1950.gadā. Toties 1951.gadā nav bijis neviena pasūtījuma. Tie pamazām atsākās atkal 1952.gada rudenī un aizvien pieaugošā skaitā turpinājušies līdz pat 1956.gada rudenim. 1957.gadā pasūtītas beidzamās sešas gleznas. Interesanta bijusi honorāru maksāšanas kārtība. Sākumā, šķiet, samaksa ir bijusi pēc katra darba saņemšanas. Bet ap 1953.gadu izveidojusies tāda pasūtītāja un izpildītāja savstarpējā uzticība, ka gleznots tiek uz parāda. Norēķināšanās no pasūtītāja puses notikusi pa daļām, brīžiem atkal pasūtītājs maksājis lielākas naudas summas uz priekšu, par kurām izpildītājs norēķinājies tikai pēc vairākiem mēnešiem. Spriežot pēc šī reģistra, V.Caune varētu būt bijis viens no pašiem ražīgākajiem pasaules slaveno mediķu portretu autoriem.

Kāpēc Medicīnas vēstures muzejam tik ilgi kalpojis mans tēvs? Profesors Stradiņš viņu bija iecienījis kā veiklu zīmētāju un raksturportretu gleznotāju. Portreti kā cilvēka dabiskā lielumā pusfigūras tika gleznoti, par paraugu ņemot mazu, kādā grāmata reproducētu attēlu. Labākā gadījumā tā bija lielāka fotogrāfija vai kādas gleznas krāsainais attēls. Bija vajadzīga ne tikai precīza kopētāja, bet arī laba zīmētāja prasme, lai, attēlu palielinot, nezaudētu attiecīgai personai raksturīgos sejas vaibstus. Tēvam tas nesagādāja nekādas grūtības. Prof. Stradiņš viņam deva arī labot citu autoru darbus, jo ne katram portretu gatavotājam bija izdevies panākt līdzību ar oriģinālu. Atceros, ka man kā zēnam patika raudzīties, kā tēvs šos darbus laboja, ar dažiem drošiem otas vilcieniem piedodot sejai raksturīgos vaibstus, un pēkšņi – samocītais portrets ieguva līdzību ar personu nelielajā bildītē. Tēvam tas viss izdevās it kā rotaļājoties.

Otrs iemesls, kāpēc prof.Stradiņš atkal un atkal meklēja tēva palīdzību, varēja būt viņa gleznošanas ātrums un pasūtījumu izpildīšana vienmēr norunātajā termiņā. Atlīdzība, kuru tēvs saņēma par savu darbu, nebija sevišķi liela un tai bija tendence visu laiku samazināties. Protams, no pasūtījumiem iegūtā peļņa bija labs papildinājums un atbalsts ģimenes budžetā. Tomēr man šķiet, ka tēvs šajos gados nestrādāja tikai peļņas dēļ, bet arī guva gandarījumu par darbu, kuru prata un varēja nevainojami izpildīt. Kad prof. Stradiņš varēja dot vairāk portretu pasūtījumu, tēvs uz

kādu laiku atbrīvojās no nogurdinošā valsts darba un citīgi nodarbojās tikai ar gleznošanu. Ja pasūtījumu bija maz, tad viņš gleznoja svētdienās vai agrās rīta stundās pirms došanās uz valsts darbu.

Vienīgā lielākā daudzfigūru žanra glezna, kuru V.Caune gleznojis Medicīnas vēstures muzejam, ir «Prof. Pavlovs pie operāciju galda kopā ar saviem asistentiem». Pie šīs kompozīcijas strādāts daudz ilgāk un rūpīgāk. Ilgu laiku šis darbs rotāja kāpņu telpas sienu jaunajā muzeja mājvietā Leona Paegles (tagad Antonijas) ielā. Pēc gleznas pabeigšanas, šķiet, tā bija vienīgā reize, tēvam ar prof. Stradiņu radās nelielas domstarpības par saņemamo honorāru. Pats gleznotājs šo darbu vērtēja augstāk nekā pasūtītājs, kas pēc iepriekšējo portretu ierastās cenas vēlējās maksāt mazāk.

Gandrīz visus darbus Medicīnas muzejam tēvs gleznoja uz finiera saplākšņa pamatnes. To noteica gan pēckara materiālie apstākļi, gan arī nelielais honorārs par darbu. Kaut gleznotas ar prieku, tās tomēr nebija paša izauklētas kompozīcijas vai rūpīgi pārdomāti izstāžu darbi, kuri parādītu visu gleznotāja prasmi un varēšanu un tāpēc būtu pelnījuši vislabāko materiālu.

V.Caune pie dažiem saviem Medicīnas vēstures muzejam gleznotiem darbiem
(A.Caunes foto, pirmpublicējums)

Bez tēva pie Medicīnas vēstures muzeja portretu galerijas veidošanas strādāja arī citi gleznotāji, kuru vārdi rakstos par muzeju ir bieži pieminēti. Tomēr draudzīgas attiecības ar viņiem tēvam neveidojās. Kādu laiku ciešāka saskare V. Caunem bija tikai ar Leo Kokli, kas bija mācījies Tillberga studijā, kad tēvs tur darbojās par asistentu. Vēsajām attiecībām kolēģu starpā par pamatu varbūt bija gadu starpība, varbūt arī tas, ka mans tēvs jau no studiju laikiem mākslinieku bohēmās nepiedalījās un tamdēļ nebija iesaistījies nevienā mākslinieku biedrībā, arī Latvijas pirmās brīvvalsts laikā. Varbūt bija arī zināma nenovīdība no kolēģu puses, kad kļuva zināms, ka prof. Stradiņš vairāk darbu pasūta tieši Caunem un dod viņam labot citu kolēģu neizdevušos portretus.

Dažas zīmīgas epizodes, kas vēl nāk prātā. Kad Rīgā iebrauca kāda augstāka mediķu grupa no Maskavas, tai aizvien kā vienu no «Rīgas brīnumiem» rādīja topošo Medicīnas vēstures muzeju. Profesoram Stradiņam, nepārtraukti cīnoties par muzeja pastāvēšanu un tā oficiālu atzīšanu, bija jāparāda arī diplomāta spējas. Laikam jau bija ļoti svarīgi iegūt no šiem augstajiem viesiem labas atsauksmes un aizstāvību pret pašmāju darboņiem. Tādās reizēs bija vajadzīgs, lai muzejā pie sienas karātos arī augstā viesu portrets. Vairākas reizes tēvam bija jāglezno šādi, muzeja sākotnējā ekspozīcijas plānā neparedzēti, krievu mediķu portreti. Tā tapa laikmetīgu medicīnas ģenerāļu uniformās tērptu viesu attēli, protams, pārzīmēti no grāmatās vai žurnālos iespiestām fotogrāfijām. Kā kuriozu atceros, ka viens šāds steidzams pasūtījums tēvam bija jāizpilda, kā tautā saka, uz karstām pēdām. Kādu dienu profesors Stradiņš atsteidzās pie mums uz Nāras ielu ar lūgumu tēvam līdz otram rītam uzgleznot kāda augsta viesu portretu, kas neparedzēti jau nākošajā dienā ieradīsies Rīgā. Atceros, ka tēvs tūlīt ķērās pie darba un, rīta saulei austot, portrets bija gatavs. Vēl ar nenožuvušām krāsām bilde tūlīt aizceļoja uz paredzēto rāmi muzejā, lai ieņemtu goda vietu līdzās citām medicīnas slavenībām. Tēvs mums vēlāk ar smaidu atstāstīja, ka gala rezultātā apmierināti bijuši visi – gan gleznotājs, saņemot dubultu honorāru, gan profesors par laikā veikto darbu, bet it īpaši Maskavas funkcionārs, kas savu portretu redzējis ierīdotu pasaules medicīnas slavenību vidū un tamdēļ jo silti izteicies par muzeju un tā teicamo ekspozīciju. Diemžēl nevaru pateikt, cik ilgi pēc viesu aizbraukšanas šis portrets karāties pie muzeja sienas.

Par prof. Stradiņa kā ārsta dziļi humāno attieksmi pret līdzcilvēku ciešanām jau ir daudz rakstīts, taču gribētos pievienot šai atmiņu virknei arī divas sīkas epizodes no mūsu ģimenes un paņiņu loka. Manai mātei, rušinoties dārzā, kaut kas bija iedūries pirkstā un nākošajā dienā sākās straujš iekaisuma process. Poliklinikas ķirurgs izdarīja pirkstā plašu griezienu, apzieda to ar jodu un palaida pacienti mājās. Pēcpusdienā sāpes slimniecei kļuva neciešamas un stipri piepampa visa plauksta. Tomēr atsauktais ātrās palīdzības feldšeris atzina, ka nav nekas nopietns, lai liekot uz rokas kompreses. Priekšā stāvēja neziņas pilna nakts. Tēvs meklēja palīdzību pie profesora Stradiņa. Jau pēc pulksten 11 vakarā viņš aizveda māti pie

profesora, kurš tūlīt noteica diagnozi – asins saindēšanās. Viņš nekavējoties kopā ar slimnieci devās uz slimnīcu un pats izdarīja slimā pirksta amputāciju. Ar visu savu aizņemtību viņš nākošajā dienā atrada laiku, lai neaicināts ierastos pie mums mājas vizītē vēlreiz apraudzīt slimnieci.

Otrs gadījums. Tēvam labs draugs bija sirmais rakstnieks un zobārsts Kārlis Jannaus (1874-1963). Viņš dzīvoja Jūrmalā, Mellužos, un aiz vecuma savu kādreizējo zobārsta darbu vairs nespēja izpildīt. Paša māja bija nacionalizēta, pensiju viņš nesaņēma, jo, būdams privātprakses zobārsts, algotu valsts darbu nebija strādājis. Tā vecais vīrs kopā ar dzīvesbiedri bija palicis pilnīgi bez iztikas līdzekļiem un nonācis neapskaužamā situācijā. Tēvs atcerējās, ka Jannaus reiz bija stāstījis par kādreizējam draudzīgām attiecībām ar prof. Augustu Kirhenšteinu. Tad nu tēvs ieteica Jannaum uzrakstīt savu bēdu stāstu ar lūgumu palīdzēt un adresēt to Kirhenšteinam. Pēc tam viņš lūdza profesoru Stradiņu nodot vēstuli adresātam, kurš tolaik ārstējās slimnīcā. Prof. Stradiņš labprāt uzņēmies lūgumu vēstuli nodot un apsolījis arī no savas puses bilst kādu vārdu par veco mediķi. Rezultātā Jannaus sāka saņemt nelielu vecuma pabalstu kā bijušais literāts.

Aktīva tēva sadarbība ar prof. Stradiņu ilga līdz viņa pēkšņajai slimībai 1956.gadā. Arī pēc atveseļošanās profesoram nezuda interese par sava muzeja portretu galerijas papildināšanu, tomēr abos beidzamajos viņa dzīves gados pasūtījumu bija daudz mazāk. Varbūt tas bija tāpēc, ka profesoram samazinājās blakusienākumi – finansu avots mediķu portretu pasūtīšanai. Varbūt, gatavojot muzeja pārvietošanu uz jaunajām telpām, radās citas rūpes un portretu galerijas pabeigšana atvirzījās otrā plānā. Tomēr arī šajos gados saites starp prof. Stradiņu un manu tēvu pilnīgi nepārtrūka. Tēvs smagi pārdzīvoja profesora pēkšņo nāvi 1958. gadā. Atceros, ka pēc sēru vēsts uzzināšanas, viņš mums ģimenē izteicās: *«Ir tāda sajūta, ka turpmāk mana māksla nevienam vairs nebūs vajadzīga.»* Kad šodien ieskatos jau minētajā tēva darbu reģistrācijas grāmatiņā, redzu, ka pēc 1958.gada ir pagājis ilgāks laika posms, kad neviens ieraksts tā arī nav parādījies. Liekas, viņš otu rokās nemaz nebija ņēmis.

Sešdesmitajos gados mēs, bērni, jau bijām beiguši augstskolas, tēvs pensionējās, iegādājās motociklu un devās garos ceļojumos. Tad viņš atkal sāka visur ņemt līdz savu krāsu kastī un pats savam priekam gleznoja nelielas dabas studijas. Tomēr gadus, kurus bija «kalpojis» Medicīnas vēstures muzejam un uzgleznojis tik daudz portretu, viņš nekad neaizmirsā. Dažus mēnešus pirms nāves tēvs vēl ar smaidu atcerējās: *«Jā, toreiz tas man bija tāds treniņš, tāda skola, ka vēl tagad es varētu portretus mālēt ar aizvērtām acīm.»*

Mans tēvs nomira 1975.gada 13.jūnijā Rīgā, apbedīts Otrajos Meža kapos.

Leo Koliš, Pauls Kolišs, Kārlis Kolišs, Kārlis Kolišs

REMINISCENCES ABOUT MY FATHER – PAINTER VOLDEMĀRS CAUNE AND HIS PARTICIPATION IN THE WORK OF THE PAUL STRADIŅŠ MUSEUM OF HISTORY OF MEDICINE (SUMMARY)

By Andris Caune

This article are the reminiscences of the prominent archaeologist, Professor Andris Caune about his father – painter Voldemars Caune (1901-1975) who took part in the work of the Paul Stradiņš Museum of History of Medicine creating a gallery of portraits of famous physicians.

Andris CAUNE, Prof., *Dr.habil.hist.*

LU Latvijas Vēstures institūts

Akadēmijas laukums 1

Rīga LV-1050

Latvija

Leo Kokle. Paula Stradiņa portrets. 1963, eļļa

Jānis Roberts Tillbergs. Pašportrets. 1951, eļļa

Jānis Roberts Tillbergs. Pieta. 1909, eļļa

Jānis Roberts Tillbergs.
Mākslinieka Voldemāra Caunes portrets.
1943, eļļa (A. Caunes īpašums)

Pāvils Glaudāns. E. Smilģis Otello lomā.
50. gadi, eļļa (RLMVM īpašums)

Leo Kokle. Bez nosaukuma (pēc freskas Parīzes universitātes
Medicīnas fakultātes Lielajā amfiteātri). 50. gadi, eļļa

Tālvāldis Strautmanis. F. Pinels atbrīvo vājprātīgos no važām
(pēc senas franču gleznas). 50. gadi, eļļa

Ekspozīcijas zāle

Kaspars Zariņš, Kristaps Zariņš, Vija Zariņa, Atis Kampars.
Ievērojami medicīnas darbinieki. 1987–88, eļļa

Māris Leja. Vladimira Behtereva portrets. 1989, eļļa

Miervaldis Polis. Aptiekāra apmācība. 1983, eļļa, tempera

Jānis Strupulis. Profesors Pauls Stradiņš. 1982, bronza
 Profesors ģenerālis Pēteris Sniķers. 1996, bronza
 Paracelzs. 1986, bronza

Valentīna Zeile. Alberts Šveicērs. 1982, bronza
 Kārlis Jansons. Leonardo da Vinči. 1952, bronza

Kaspars Zariņš, Kristaps Zariņš, Vija Zariņa, Atis Kampars,
Māris Leja. Anatomikuma vestibila freska. 1984